

Vladimir Leustik:

Dušica Ljubica

Njene grenke solze so kapljale na zeleni grob. Kanila je prva solza, pognala je bela lilija, kanila je druga, zrastle je rdeča vrtnica, kanila je tretja — grob se je odprl in iz groba je vstala mamica, lepa in mlada. Njena obleka je bila sama bela tenčica kakor lahna meglica, s srebrnimi zvezdicami pretkana, in zlati šolmi na njenih nogah so bili zapeti z demanti. Nežno je objela hčerkico in jo pritisnila na srce:

»Ne jokaj, detece; doslej si bila siročica, poslej boš dušica Ljubica in nič naju več ne loči.«

Še tisti mah je odlegla Ljubici vsa žalost in gorje. Mamica jo je počesala z bisernim glavnikom, ji splela lase in jo oblekla v prav takšno tenčično haljo, kakor jo je imela sama.

»Zdaj pa na pot,« je velela nato; »povedem te tja, kjer ni ne tepeža, ne

drobtin, ne krp, ne stelje, ne drugačnega trpljenja, ampak sama neskočna sreča in večen sijaj.

Prijela jo je za ročico in šli sta. Pot jima je ginila izpod nog, a vendar je bila dolga, dolga in sivi mrakovi so ju obdajali spredaj in zadaj, na desni in na levi. Tako sta dospeli v neizmerno

puščavo; sredi puščave je jokalo dete in zraven njega je stal angel z ognjenim mečem in ga je stražil.

»Zakaj joče?« je vprašala dušica Ljubica.

Angel z mečem je odgovoril:

»To je duša otroka, ki ni ubogal svoje mamice; zdaj se mora kesati in jokati deset tisoč let.«

»Ali mu ni pomoči?« je vzkliknila Ljubica.

»Pač,« je odvrnil stražar; »če bi prišlo dobro dete in bi rade volje jokalo namestu njega deset tisoč let, bi bil odrešen.«

»Jaz hočem trpeti zanj!« je dejala deklica in pokleknila na otrokovo mesto. Odrešena dušica je zletela v nebeški raj in Ljubica je zajokala. Toda ostrí pesek pod njenimi kolena se je iz-

premenil v dišeče cvetje in solze, ki so bile iz njenih oči, so bile sladke in blažene kakor solze najčistejše sreče; in preden se je osvestila, kako in kaj, je začula glas:

»Vstani in pojdi, deset tisoč let je minilo!«

Mamica je prišla dušico Ljubico za roko in šli sta dalje. Prispeli sta v strme gore med golo skalovje; nevidno solnce je srdito pripekalo od nekoč in k razbeljeni skali je bil prikovani otrok, poln gnusnih ran, ki je stokal in kričal od strašne bolečine.

»Zakaj vpije?« se je zavzela deklica.

In angel, ki je stal zraven njega in ga stražil z žarečim mečem, je odgovoril:

»To je duša otroka, ki je zmerjal svojo mater; zdaj mora trpeti sto tisoč let.«

»Ali mu ni rešitve?«

»Odrešen bi bil, če bi prišlo dobro dete in bi vzelo njegovo muko nase.«

»Jaz bom trpela zanj!« je vzkliknila dušica Ljubica in poprosila angela, naj odkuje otroka in prikuje njo. Nebeški stražar se je dotaknil verig, verige so popokale, odrešena duša je zletela v nebo in Ljubica je legla na njeno mesto. Tedajci so se izpremenile skale v mehko travico, vročina v hladno vejanje pomladnih sap in skelenje ran v sladko srečo, kakor da bi jo božale premile čudodelne roke. In že je rekel iz višave glas:

»Vstani in pojdi, sto tisoč let je minilo!«

Mamica je odvedla deklico dalje. Prišli sta do ozke brvi, pod katero je pljuskovalo ognjeno valovje. Sredi valovja se je premetavalo neznano dete in tulilo od brezmejnne muke, zakaj gorelo je že Bog si ga vedi koliko časa in vendar ni moglo zgoreti; nad njim je pa plaval angel s plamenečim mečem in ga je stražil.

»Zakaj trpi?« se je zgrozila dušica Ljubica.

In stražnik je odgovoril:

»To je duša otroka, ki je vzdignil roko zoper svojo mater in jo udaril; milijon let mora goreti za to.«

»Naj gorim jaz namestu njega!« je zaprosila deklica. »Ali bo potem odrešen?«

In ko je angel prikimal, je ponudila nesrečnemu otroku desnico in ga potegnila iz ognjenega valovja. Odrešena duša je zletela v paradiž in Ljubica se je spustila v goreči ogenj; plameni so ji bili kakor hladna kopel, in preden se

je osvestila, kako in kaj, je ukazal glas iz višine:

»Vstani in pojdi, milijon let je minilo!«

In dušica Ljubica se je odpravila z mamico dalje. Kmalu sta zagledali pred seboj veliko bleščanje in dospeli v mesto iz samih zlatih in srebrnih palač; nad mestnimi vrati je bilo zapisano »Nebeški raj« in ob vratih so stali angeli in trobili na trobente in piskali na piščalke. Prekrasne rože so se obešale na pot, ljubke dišave so se prelivale po ulicah in po sijajnih stebrenjkih so rajali drobni krilatci okrog lepih žena, ki so se blaženo smehljale in jih zbirale okoli sebe.

»Kdo so ti malčki?« je vprašala dušica Ljubica. »Ali se smem igrati z njimi?«

In mamica je odgovorila:

»To, dete, so duše otrok, ki so ljubili in ubogali svoje matere, in te lepe žene so srečne duše njihovih mamic. — Dospeli sva v nebesa, dušica Ljubica; tudi ti boš zdaj bel krilatec in se boš veselila z menoj in z angelci božjimi na vekomaj.«

In že so prileteli angeli in pripeli Ljubici rajske peruti ter odvedli njo in mamico pred Gospoda. Bog Oče je razprostrl roke in stisnil deklico in mamico k sebi, in glej, še tisti mah sta pozabili vse zemeljsko gorje. Mati Božja jima je narezala rajskih potic in jima dala peti nebeške medice in rajski godci so jima prelepo zaigrali v pozdrav.

Dušica Ljubica je zaplesala s tovariši krilatci in je priplesala do zlate ograje, izza katere je videla globoko spodaj črn prepad. Ta prepad je bil pekel. Žar in smrad sta puhtela iz njega, slišati je bilo sikanje strupenih kač in plazenje gnusne golazni, vmes pa obupen jok in škripanje z zobmi. Ljubici se je zdelo, da čuje tudi otroške glasove; zelo se je prestrašila in zletela naravnost pred božji stol.

»Oče,« je vzkliknila, »kdo so nesrečni otroci, ki trpe v tem strašnem peklu?«

Obraz Vsemogočnega se je zresnil.

»Ti pogubljeni,« je dejal, »so otroci, ki so zatajili svoje matere. Sramovali so se jih in jih prezirali; zatajili so njihovo ljubezen, poteptali svojo zibelko in prekleli besedo materinih ust...«

Bogu samemu se je tresel glas, ko je povedal neizmerni greh pogubljenih, in tudi krilata Ljubica se je zgrozila; a vendar jo je premagalo usmiljenje, da je sklenila roke in vprašala:

»Ali zanje ni odpuščanja?«

»Ne!« je slovesno odvrnil Gospod. »Kdor zataji ljubezen in besedo svoje matere, tistemu ni pomoči, zanj ni odrešenja; preklet je in njegova kazen bo večna, kakor je večni nebeški raj!«

In tako se raduje dušica Ljubica v nebeškem sijaju božjega paradiža, nezvesti otroci, ki so zavrgli svoje matere, pa trpijo na dnu pekla in njihovih muk ne bo konca nikoli. (Konec.)

Trdosrčni majski hrošč

Muha enodnevnicca je pravkar zlezla iz jajčeca. Zdaj je sedela na soncu in čakala, da se ji posuše peruti. »To mora biti reka,« si je mislila, ko je opazovala Savo, ki je šumela mimo nje.

»Da,« je nekdo zagodrnjal za njo. »Sava je. Zato pravijo tu okoli tudi vam, muham enodnevnica, 'savski cvetovi'. Nu, lepo bi se zahvalil za tako cvetje!«

Drobna mušica je začudeno opazovala velikega rjavega hrošča, ki je sedel na isti veji in zazdelo se ji je, da mora biti velik gospod. Kar nerodno se ji je zazdelo, da govori z njo tak imenitnik.

Čeprav se je odlični neznanec prav tedaj ukvarjal z nežnim listom, ki ga je vneto žvečil in se zanjo ni več menil, se je vendar pred njim globoko priklonila in rekla: »Dober dan, gospod. Prosim, kdo pa ste?«

»Majski hrošč sem,« je gospod odvrnil. »Čudim se, da tega ne veš,« je prezirljivo dodal.

»Oprostite mi, pravkar sem prišla na svet, če vam smem povedati.«

»A, tako! Zato si še tako neotesana!«

»Če dovolite — res je tako. Toda zdaj je že vendar junij. Zakaj pa vam ne pravijo junijski hrošč?«

»Ker je teh že dovolj. Jaz sem se samo malce zakasnil, to se dogaja tudi v najimenitnejših družinah in te prav za prav nič ne briga, neumnica. Navadno sploh ne govorim z žuželkami tvoje vrste. Saj vidim, da niste kaj prida,« je nejevoljno nadaljeval. »Vsako boljše bitje bi že davno opazilo, da sem plemenitega rodu. Štiri dolga leta sem tičal kot snežno bela žuželka v zemlji,

zdaj pa sem rjav kakor oreh. Sicer pa — ali nisem pravi vitez?«

»Da, tudi meni se tako zdi, gospod,« je odgovorila mala muha enodnevnicca, čeprav prav za prav ni vedela, kaj je to 'vitez'.

»Dobro,« je odvrnil majski hrošč, ki je postajal že prijaznejši. »Saj nisi tako neumna kakor sem si mislil. Res je, da sem pravi vitez. Poglej samo oklep na mojih prsih! Tudi kopje imam zadaj. Razen tega imam tako važne ti-palke. Pravi vitez mora vselej znati dobro presoditi moč svojega nasprotnika! Toda pustiva zdaj šale! Brez dvoma sem najlepši hrošč na svetu. Le dovolj priznanja ne dobim, ker je preveč mojih tovarišev na svetu. Kje je bitje, ki bi potrebovalo za razvoj štiri leta kakor jaz? Prav smiliš se mi, ker se razvijaš samo en dan. En dan! Ali je že kdo kaj takega slišal? Kaj je to proti štirim letom, ki sem jih veselo in srečno preživel pod zemljo! Drevi tebe nikjer več ne bo. Nu, pa se bom ponižal, da se mi bo oko porosilo za teboj. Več pa res nisi vredna.«

»Oh, kako siromašna sem,« si je mislila muha enodnevnicca. »Ko bi mogla od sramu kar umreti! Pa vendar bi ti pa še rada zagodla za tvojo nadutost!«

»Pridi, sestrica,« je tedaj završalo blizu nje. Trop njenih tovarišic se je pripodil mimo.

Vso svojo žalost je pozabila naša muha enodnevnicca, zavriskala je in se pognala pod nebo na veseli ženitovanski pir.

Majskemu hrošču se je zamalo zdelo, da se ni od njega poslovila. »Da, da, prav se mi godi,« je godrnjal sam pri

sebi. »Ali se mi je bilo treba ukvarjati s to svojatjo?«

S hudobno radovednostjo jo je gledal, ko se je zvečer vrnila vsa utrujena na svojo vejo. Kar pozabil je, da si je »ekel, da ne bo več z njo govoril in prešerno je zaklical: »Poglej, ali nisem imel prav? Zdaj si opravila. Konec pride. Ne bo te več.« To je bil njegov pozdrav. In potem jo je še vprašal: »Ali je bilo to vredno življenja?«

»Da, neumni, zabiti hrošč,« je srečno šepnila mala muha enodnevnica. »To, za kar si se ti pripravljaj štiri dolga leta, sem doživela v enem dnevu! Moža

sem dobila in poskrbela za zarod. Svojo materinsko dolžnost sem opravila. Vem, da se bodo drugo leto zbudili moji otroci in srečni bodo, kakor sem bila jaz srečna. Lepo je bilo moje življenje — in tudi če ne bi bilo, bi bila vsaj samo malo časa trpela.«

»Prava reč,« je nejevoljno odvrnil majski hrošč. »In vendar boš umrla prej kakor jaz!« Ponosno se je pretegnil in napihnil, da bi pokazal na smrt utrujeni muhi enodnevnici svojo moč in svežost.

Takrat pa je omahnil in padel na tla na hrbet. Tam je ležal in se obračal, pa se ni mogel obrniti. »Pomagaj mi vstati, muha neumna!« je klical.

»Ne morem ti. Preslaba sem in...« ni mogla povedati svojih besed do konca.

Rejena, stara kokoš je počasi prišla po poti. Videla je majskega hrošča, ki se je brez moči premetaval po tleh in — kavs — mimogrede ga je pojedla.

»Kaj mu je pomagal ves napuh in vsa moč?« si je mislila mala muha enodnevnica. »Vseeno sem ga preživela. Čeprav le za nekaj trenutkov. Prevzetost ne ostane nikdar nekaznovana.«

Pobesila je glavico v sladek sen. Se enkrat je v sanjah preživela minuli dan lepote in sreče, — potem je pa mirno za zmeraj zaspala.

Lamartine:

Arabski konj

Arabec je s svojo četo napadel v puščavi karavano iz Damaska. Zmagal je in Arabci so že nakladali bogati plen, ko so jezdec acreškega paše, ki so prihajali karavani naproti, nenadoma planili po njih, večino pobili, druge pa zajeli. Zvezali so jih z vrvmi in odvedli v Acre, da bi jih podarili paši.

Abu-el-Marsh, tako se je imenoval eden izmed Arabcev, je bil ranjen v roko. Ker rana ni bila smrtna, so ga Turki privezali na velbloda in vzeli s seboj tudi njegovega konja, ki so ga ujeli.

Zvečer pred prihodom v Acre so tabori v ujetniki v Safadskih gorah. Arabec, ki je bil ranjen v roko, je imel z usnjeno vrvjo zvezane noge.

Ponoči zaradi bolečin ni mogel spati. Čul je hrzanje svojega konja med drugimi konji, ki so bili privezani ob šotorih. Spoznal je njegov glas in ni se mogel premagati, da ne bi še enkrat govoril s svojim življenjskim tovarišem. S težavo se je vlekel po tleh, z roko in koleno ter se naposled priplazil do svojega prijatelja.

»Ubogi tovariš,« mu je dejal, »kaj boš delal med Turki? Zaprt boš pod oboki kana* s konji ag in paš; žene in otroci ti ne bodo več prinašali velblodjega mleka, rži in dure** v dlaneh; nič več ne boš dirjal po puščavi kakor egiptski veter; nič več ne boš rezal Jordanove vode, ki je svežila tvojo kožo, belo ko pena. Da bi bil vsaj ti prost, ko moram jaz ostati suženj! Pojdi, vrni se v šotor, ki ga poznaš; povej moji ženi, da se Abu-el-Marsh ne vrne več; sezi z glavo med šotorske stene in polži ročice mojih malih otrok.«

Med temi besedami je Abu-el-Marsh pregledal z zobmi usnjeno vrv, ki je konja vezala, in žival je bila prosta. Toda, ko je videla, da je njen gospodar ranjen in za noge privezan, je razumela to, česar ji noben jezik ne bi bil mogel povedati. Sklonila je glavo, povohala gospodarja in ga z zobmi pograbila za usnien pas, ki ga je nosil okoli trebuha. Zdirjala je in ga prinesla k domačim šotorom.

Ko je prišla žival tja, ga je spustila v pesek pred noge žalostne žene in otrok in od utrujenosti poginila.

Vsa naselbina je jokala in pesniki so konja onevali. Njegovo ime pozna vsak jerihovski Arabec.

* kan je prenočišče za karavane.

** dura je zrnje, podobno kaši.

Čarobni kotel

Starojaponska pripovedka

Kdo je tat? Biti mora eden izmed služinčadi, kajti nihče drugi ne bi bil odkril dohoda do spalnice ministra Itoja in njegove soproge. In v tej spalnici se je nahajal še prejšnji večer kogai¹⁾ ministrove žene. O tem sploh ni dvoma: Itova soproga ga je sama postavila poleg stojala za soprogov meč, in glej, prihodnje jutro je izginil.

Ukradeni kogai je darovala gospoj njena mati na poročni dan. Bil je to izredno krasen izdelek svoje vrste, izgotovljen iz črne ebenovine, od katere so se zelo okusno odražali izpreminjajoči se biserni okraski in pa v zlatu izdelane krizanteme.

Dekle so tajile. Zaman so bila vsa vprašanja; tatice ni bilo mogoče pripraviti do priznanja niti z dobroto niti z grožnjami.

Tedaj se je obrnil gospod Ito do znanega pomagača v sili, do gospoda sodnika. Ta je ukazal preiskati ministrovo hišo. Vendar so našli in ugotovili samo to, da se vlom ni bil mogel izvršiti od zunaj ter da mora biti tat vsekako med deklami.

Tedaj pa je sodnik povabil vso žensko služinčad nekega dne k sebi.

Ta je ogledoval pred njim klečeče dekletke po vrsti in govoril:

»Ena izmed vas dekel je morala ukrasti gospodaričin kogai, in ta svoji kazni ne uide. S prostovoljnim priznanjem bi pa tatica olajšala in zmanjšala svojo krivdo in jaz bi ji odmeril kazen milejšje. Še je čas — torej — katera je vzela kogai?«

Ne da bi si vedela pomoči so zrla dekleta drugo drugemu v osuple obraze, vendar ni hotela nobena priznati.

»Če ne gre drugače, pa prinesite čarobni kotel!« je zapovedal sodnik.

Tri tesnobne minute so prešle in tedaj sta stopila dva sodna služabnika v dvorano in privlekla s seboj težek bakren kotel, ki je bil nenavadno velik.

Dekle so obledele in so se rinile trepetajoč kolikor daleč mogoče proč od bližine črnega nestvora.

Kaj pride še iz tega? Kaj jih bo dal sodnik mučiti v vrelem olju? Zakon je tedaj poznal pač tudi podobna sredstva, da se prisilijo zakrknjeni grešniki do govorjenja in priznanja.

¹⁾ Kogai je starojaponski okrasek za la-
se za poročene ženske v obliki dolge pal-
čice.

nja, vendar se je človeški čut tega sodnika protivil mučenju v vsaki obliki in sodnik se je mučenju vedno tudi izognil, samo če je bilo to mogoče.

»To je,« je rekel resno in svečano, »čarobni kotel, ki ima moč prinesiti na dan in odkriti tudi najbolj skrito dejanje. Kakor vidite, je ta kotel debelo namazan s sajami. Ve pojdete zdaj druga za drugo z v stran obrnjenimi obrazi mimo kotla in boste pri tem z levo roko povlekile po kotlu. Ro-ke nedolžnih se pri tem ne bodo umazale s sajami, marveč bodo ostale čiste in bele. Grešnico pa bo kotel takoj izdal, kajti njena roka postane črna kakor nje dejanje. Zdaj pa poj-
dite!«

Trepetajoč, z v stran obrnjenimi obrazi, je šlo osem dekel mimo kotla. S tresočo se roko so povlekile po steni tajinstvene posode.

Nobena pa ni trepetala bolj od Tsuye, najmlajše med osmimi deklami — in ko se je približala strahotnemu kotlu, se ji je rodila v zadnjem trenutku še ena rešilna misel: kaj, če bi se kotla sploh ne dotaknila? Če bi roko iztegnila samo navidezno? Ne da bi se preveč približala strahotni čarobni posodi!...

Vse so šle mimo in so pokleknile spet pred sodnika.

Ukazal jim je visoko dvigniti levo roko, in — glej! sedem rok je bilo umazanih od saj, osma pa je bila čista in brez madeža.

»Kam si skrila ukradeni kogai? Ti si tatica! Priznaj!« se je zadržal sodnik na blede Tsuyo.

In Tsuya je priznala.

Naš novi natečaj

Po zadnjem natečaju vidimo, da ima skoraj vsak izmed vas doma kako živalco, ki jo neguje in hrani. Iz vseh dopisov odseva ljubezen, ki jo imate do živali. Stric Matic je kar ponosen na vas, zakaj tisti, kdor ima živali rad, ne more biti slab človek, in tako je stric Matic zdaj prepričan, da ste vsi dobri in pridni.

Ker smo tik pred koncem šolskega leta in gotovo vsakdo izmed vas sanjari o počitnicah, se bo imenoval naš novi natečaj:

»Česa se na počitnicah najbolj veselimo?«

Vsak naj nam opiše, kam pojde, kaj bo delal na počitnicah in česa se najbolj veseli. Dobre spise bomo objavili, pet najboljših pa nagradili z lepimi knjižnimi darili. Spise pošljite uredništvu »Mladega Jutra« v Ljubljani. Pišite čedno in razločno. Dopise bomo sprejemali do 15. avgusta t. l. Razen dopisov, ki se bodo nanašali na razpisani natečaj, bomo pa prav radi sprejeli tudi kake pesmice in kratke zgodbice. Torej pogumno in veselo — na delo!

Uredništvo „Mladega Jutra“

Dragi „Jutrovčki“

Za nagrado so izžrebani:

Ivanka Detiček, učenka II. razr. meščanske šole v Šoštanju.

Milena Troger, učenka V. razreda v Mozirju.

Viktor Mazovec, učenec III. razreda v Domžalah.

Angela Lavrič, učenka slovenskega razreda v Mozirju, srez Kočevje.

Ludmila Merčnik, učenka IV. razreda Sv. Kunigunda, p. Žreče.

Vsak nagrajenec dobi lepo, z mnogimislilikami okrašeno knjigo iz »Mladinske knjižnice Jutra«.

Malo truda — mnogo veselja

Vsak večer se igramo bolhe. Velik živžav, malo pretepa in mnogo smeha.

Bolhe? Da! Nekateri jim vsekakor rečejo tudi »knips - knaps«, a to je »vse prenobel«!

Izžagaj si iz 1 mm debelega lela 16 ali 24 okroglih deščic s premerom 1,5 cm. S steklenim papirjem jih

lepo zgleda in pobarvaj po 4 z enako barvo. To so bolhe. Prav tako si izžagaj 4 ali 6 deščic s premerom 3 cm in jih prebarvaj z različnimi barvami, toda samo vsaka barva se mora ujemati z barvo bolhi. Te velike deščice so »pritiskači«. Če nimaš lesa in žage, si izberi primerne gumbce. Če si pa mamin ljubljeneček, jo prosí, naj ti kupi

pri Krisperju 16 malih in 4 velike celuloidne igralne marke 4 različnih barv. Take bolhe so po 35 para, pritiskači pa po 1 Din. Lepenka za bolhe ni primerna, ker se zaradi manjše trdote udaja pri pritisku. Novci so pretežki.

Če pritisneš s pritiskačem ob bolhin rob poškoduje bolha. In to je podloga treh zelo zabavnih bolharskih iger.

1. Bolharska bitka

Gladka miza. Okrog nje vsaj dve, največ pa toliko oseb, kolikor različnih barv bolh imaš. Vsak igralec ima po 4 bolhe in 1 pritiskač, vse iste barve, ki jih razvrsti v ravni črti predse na mizo. To je njegov tabor. Začetek igre je ta, da izstrelí (s pritiskačem) vsak igralec zaporedoma po eno bolho na bojno polje, t. j. v sredo mize. Da

Je igra živahnejša, izstreliš tudi lahko takoj v začetku vse 4 bolhe. In zdaj se začne boj, ki obstoji v tem, da požreš kar največ sovražnih bolh. So-

vražnik je pa vsak vsakemu, in sicer brez usmiljenja. Požreš pa bolho tako, skočiš na njo. Ni pa treba, da jo popolnoma pokriješ, temveč zadošča, da jo le prav malo pokrivaš, n. pr. takole:

V tem primeru je bolha št. 1 požrta in zapusti bojišče. A zmagovalna bolha št. 2 sme skočiti še enkrat. In če spet kaj pokrije, sme iznova skočiti itd.

Posestnik bolhe št. 1 spravi novo bolho na bojišče zi tabora, če ni takoj v začetku izstrelil vseh štirih. V tem primeru igra naprej s tremi. Kdor ničesar ne požre, pritiska seveda le enkrat, ko pride zaporedoma vrsta nanj. Če skoči bolha po nesreči na isto barvno bolho, je požrla pač lastnega pomočnika, ki mora tudi z bojišča, a zmagovalka — bolha sme skočiti še enkrat. Časih se ti posreči z eno bolho pokriti več drugih hkrati. Vse, ki so količkaj pokrite, gredo iz bojišča. Če nimaš na razpolago ugodnega skoka škoduješ sovražniku s tem, da ga odrineš s spretnim skokom od bližnje bolhe, ki bi jo sicer morda požrl, ko pride vrsta nanj. A pazi, da ne padeš sam v jamo, ki si jo izkopal drugim. Zmaga tisti, ki ostane zadnji na bojišču.

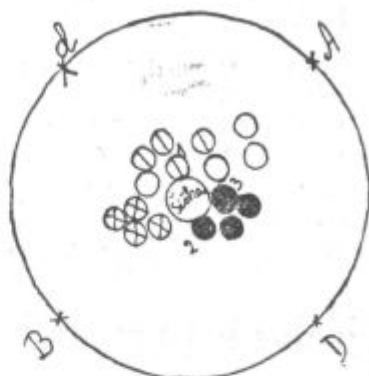
2. Skakanje bolh

Če leži na mizi odeja, t. j. če je podloga mehka, skačejo bolhe tudi visoko in ne le daleč. V sredo mize postavi »hlev«, t. j. skodelico za črno kavo, majhen kozarček, primerno škatlico ali kaj podobnega. Vsak igralec postavi svoje štiri bolhe v isto razdaljo od hleva. Kakor v prvi igri pritiska vsak zaporedoma po enkrat. Kdor spravi prvi vse bolhe v hlev je zmagal. A kdor ostane zadnji zunaj, je kozel, kar je velika sramota.

3. Balinanje z bolhami

Sredi gladke mize stoji šiška, t. j. pritiskač ali gumb. V krogu okrog nje ima vsak igralec razvrščene svoje

štiri bolhe. Namen igre je izstreliti bolhe s pritiskačem kar najbližje k šiški. Če so štirje igralci, igrata po dva skupaj, in sicer tista dva, ki sta si po sedežu nasprotna (»na sliki A in B ter

C in D). Najprej izstrelji bolho A kar najbližje k šiški. Nato strelja C tako dolgo, dokler ne pride s svojo bolho bližje k šiški kakor A. Z vsako bolho strelja vsak igralec le enkrat. Bolha ostane na istem mestu, kamor je priletela, dokler niso vse bolhe izstreljene in je rezultat določen. Če je C bližji pri šiški kakor A, preden je izstrelil vse štiri bolhe, strelja nato B, dokler ni najbližje in nato D, dokler ni najbližje, nato zopet A itd. Če je pa C izstrelil vse štiri bolhe, a je A vendar bližje pri šiški, ne strelja nato B, temveč D, in sicer tako dolgo, dokler ni bližji šiški kakor A. Šele če je bližje kakor A, strelja B, dokler ga ne premaga. To pa zato, ker sta A in B zaveznika, a dokler drži C in D zmago v rokah, ju morata C in D skušati premagati, če imata še kaj bolh. Med obeh zaveznikoma pa strelja zmeraj tisti, ki je dalj od cilja. Ko so vse bolhe izstreljene, preštejeta oba zaveznika koliko bolh sta izstrelila bližje k cilju kakor oba nasprotnika. Kako naj šteješ, vidiš na sliki (A ima bolho, B, C, D). Kolikor bolh imata zaveznika skupaj bližje pri šiški, toliko točk imata, in igra se začne iznova, dokler ne doseže ena ali druga skupina 21 točk in zmaga. Namestu skupine velja to za posameznega igralca, če igrata le dva, trije ali pet, ker igra tedaj vsak za se. Če izstrelji kdo vse svoje štiri bolhe najbližje šiški, tudi bližje od zaveznika, je naredil »malo šiško«. Z vsemi štirimi bolhami ne dobi le štiri točke, ampak osem. Če sta oba zaveznika vseh svojih osem bolh izstrelila bližje kakor ostala dva, sta naredila »veliko šiško« in dobila 16 točk.

Zjutraj

Zlato solnce izza gore,
vroče želje iz srca:

—Ljubi Bog, ohrani očka,
ki mi vsak dan kruha da.

— Dobri Bog, daj solnca tudi
moji dragi mamici,
da mi k Tebi bo svetilo
iz ljubečih nje oči.

— In še meni, ljubi Bogec,
daj tako vesel obraz,
da kot Tvoje svetlo solnce
znal odganjati bom mraz.

Ko je Bog še po zemlji hodil

Silno je pripekalo poletno sonce, da je vrana zijala in pivka dežja prosila. Okoli poldneva je bilo, ko se Kristus in Peter približata mali vasi, kjer so ravno mlatili pšenico. Prideta do mlatičev in jih poprosita, naj jima dajo piti, ker sta žejna. Mlatiči pa skrijejo hitro čutarico z vinom v slamo pa se jima začno veriti na žive in mrtve, da nimajo nikakšne pijače.

»Pred tednom je popila zadnjo kapljico vina moja stara mati, ko je prišla iz krčme.« je dejal prvi mlatič in se zakrohotal.

»Moja babica pa je popila zadnjo kapljo, ko je šla na sejem, da si kupi britev za brado.« se je zasmel drugi mlatič.

Kristus in Peter sta šla žalostno dalje. Pa prideta do koscev, ki so kosili velik, pisan travnik. Počakata v senci košat lipe, da si malo odpočijeta. Ko so bili kosci gotovi z delom, in so vsi soki, dolgi redi trave ležali pokošeni, sedejo k južini. Ko zapazijo naša dva popotnika, ju brž povabijo in jima ponudijo piti. Kristus in Peter sta pila in blagoslovila vino koscem, da imajo še danes dosti piti. Mlatiči pa so z vinami razstiljali slamo in iskali čutarice pa je niso mogli najti. Zato mlatiči še dandanes ne dobe vina. *Slavičev Tunej*

Posetnica

dr. Ivo Kneps

Kakšen poklic ima ta gospod?

Deset zapovedi za sportnika

Ameriški listi so nedavno razpisali nagradno tekmovanje za deset najboljših zapovedi za sportnika. Iz številnih predlogov in odgovorov so sestavili nekakšen zakonik za vse prijatelje sporta.

Pravi sportnik:

1. se ne baha,
2. se ne podaja,
3. se ne izgovarja, če je manjkal,
4. je vesel, ko izgublja,
5. je tih, ko dobiva ali zmaguje,
6. igra pošteno,
7. igra kakor najlepše zna in je mogoče,
8. je vesel negotove igre,
9. poskuša zmeraj doseči uspeh.
10. ima večje veselje nad igro in igranjem kakor pa nad izidom.

Če bi se vsi naši mladi sportniki že od mladih nog držali teh desetih pravil, bi se vzgojili v prave sportnike, kakršnih potrebuje naš sport kakor riba vode.

Kvadrat IV.

1	2	3	4
			K
2			O
3			L
4			
K	O	L	O

1. jed, 2. živilo, 3. domača žival, 4. —
Rešitev kvadrata III.: 1. boks, 2. omet,
3. kolo, 4. stot.

Listnica uredništva

Erbežnik M. v Mariboru: Tvoja pošiljka nas je zelo razveselila, vendar spisa ne bomo mogli objaviti, ker so slike premalo jasne. Zaradi tega pa ne smeš izgubiti poguma; bo pa drugič kaj.

Mirko Zagrajšek, Kozje: Na žalost nimamo nobenih rebusov in Ti zaradi tega ne moremo ustreči.

Nada Gostič, Sodražica: Želimo Ti mnogo sreče v novem kraju.